

det først blevet muligt efter Berlinmurens fald og den store ændring i det sikkerhedspolitiske billede. Vi ser også gerne flere udvidelser med de øst- og centraleuropæiske lande. Vi mener naturligvis, at det er vigtigt, at de lande, der umiddelbart er parate til det, og som har en økonomi, der passer fint til EU's, får mulighed for hurtigt at komme med.

Vi glæder os også over, at vi i 1996 skal deltage i konferencen sammen med flere deltagere fra de nordiske lande. Jeg har ikke overvejet en tilsvarende udmelding som hr. Ove Fichs om, at man skal komme med et fælles udspil, men jeg synes i hvert fald, det er en fordel, når man starter på forhandlingerne, at man ved, der er flere nordiske lande med end blot Danmark. Det har indimellem været med en fornemmelse af ensomhed, at man har stået som det eneste nordiske land i EU-sammenhæng.

Til slut vil jeg blot sige, at man skal lægge mærke til, at lovforslaget handler om en traktat imellem de 12 plus de 4 lande og de 4 lande; det er altså forhandlingsresultater, som er opnået på de 4 landes egne betingelser, og som de 4 landes regeringer selv har sagt ja til. Der er derfor ikke nogen grund til, at vi andre beklager, at de ikke har fået de betingelser, vi selv gerne ville have haft. Der er ingen grund til, at vi andre begynder at være negative over for forhandlingsresultaterne. Det er de enkelte landes regeringer, som har sagt god for dem, og så må folkeafstemningerne vise, om der også er grobund i befolkningerne for de resultater, man er nået frem til.

Det Radikale Venstre stemmer med glæde for lovforslaget.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil først gerne sige, at Enhedslisten støtter unionsmodstanderne ved de kommende folkeafstemninger i Sverige og Norge, ligesom vi gjorde i Finland. Vi håber på et nej i begge lande. Et norsk og svensk nej vil styrke unionsmodstanden i hele Europa og pege frem mod andre modeller for internationalt samarbejde end den udemokratiske unionsmodel.

Men det er faktisk ikke hele begrundelsen for, at vi stemmer imod dette lovforslag. Vi respekterer naturligvis, at afgørelsen om de enkelte landes medlemskab må træffes af de enkelte lande selv ved folkeafstemninger, men vi må samtidig klart sige, at vi ikke ønsker at være medlem af den union, som bliver resultatet af udvidelsen.

Vi tager nemlig i dag ikke bare stilling til en udvidelse af Unionen med ét eller flere lande. Der sker også en ændring af unionstraktaten – der kommer et nyt grundlag for Unionen – og dette nye grundlag stemmer vi imod. Vi vil ikke være med til at ratificere dette nye grundlag, sådan som lovforslaget lægger op til.

Traktaten bygger nemlig på, at der sker reelle ændringer af institutionerne og reelle ændringer af traktatens indhold. Der sker det, at stemmevægtene ændrer sig i Ministerrådet efter udvidelsen, hvis Østrig kommer med, og hvis Finland eventuelt kommer med – og hvis det endda skulle gå så slemt, at Sverige også kom med, men det tror jeg bestemt ikke vil ske – under alle omstændigheder ændrer stemmevægtene sig, og det bliver vanskeligere at skabe et blokerende flertal.

Hvis det allerværste skulle ske, nemlig at alle de 4 ansøgerlande kom ind, skal man nu, så vidt jeg umiddelbart kan beregne det – jeg beder ministeren korrigere, hvis jeg har regnet forkert – og ud fra det, jeg kan se af bemærkningerne, helt op på 27 stemmer, hvoraf Danmark selv har de 3, for fremover at kunne blokere i en afstemning, hvor der kræves kvalificeret flertal. Det betyder, så vidt jeg kan regne ud, at selv om de nordiske lande og Storbritannien var enige, ville de faktisk ikke kunne standse en unionslov. Det er jo aldeles uantageligt.

Så sker der yderligere det, at afstemningsreglerne og institutionerne skal til debat på 1996-regeringskonferencen.

Det har man rent faktisk siddet og aftalt på udvidelseskongressen her i foråret, kan vi læse i bemærkningerne. Den danske regering har tilsyneladende ikke taget nogen forbehold, men der lægges altså op til, at i 1996 skal de små landes indflydelse yderligere reduceres. Hvad skulle den drøftelse ellers gå ud på? Det er jo et krav fra Frankrig og Tyskland, at institutionerne skal effektiviseres, og det betyder, at de små landes mulighed for at blande sig skal mindskes. Det er mig i øvrigt ubegribeligt, hvis den danske regering virkelig skulle have medvirket til, at dette element blev trukket ind i regeringskonferencen i 1996, men man får indtryk af, at det er det, som er sket, når man læser bemærkningerne.

Et andet punkt er, at det såkaldte sølvtæppe, som nu er ved at danne sig ned gennem Europa, bliver forlænget op gennem Østersøen. Der er nemlig en passus om, at nu skal de handelsaftaler, som Sverige og Finland har haft med de bal-